

TUỞNG NHỚ KHÁI HUNG

(1896 - 1947)

Lk Phạm Văn Duyệt

Trong cuộc đời nổi trôi thăng trầm theo vận nước, tôi đã đọc say sưa biết bao tác phẩm của hàng trăm văn thi nhân tăm tiếng. Nhờ họ mà tôi từng trải qua những tháng ngày đam mê sách báo có khi quên ăn quên ngủ.

Đến nay dẫu đang xấp xỉ tuổi già bóng xế song vẫn còn nhớ đâu đây tên tuổi của nhiều nhà báo, văn thi nhạc sĩ đã dày công xây dựng nên kho tàng văn chương nghệ thuật đồ sộ của đất nước. Một số người mất đi nhưng những đứa con tinh thần của họ vẫn còn sống mãi với núi sông.

Nhiều bài nhạc hay lời thơ tuy ra đời gần cả trăm năm mà tôi vẫn nhớ thuộc lòng để rồi thỉnh thoảng ca hát ngâm nga cho quên chuỗi ngày gió bụi phong sương. Nhưng trong tận đáy tâm hồn, tôi vẫn hay nhắc nhở Nhà Văn Khái Hưng (Trần Khánh Giu) với tủ sách quý giá bao hàm nhiều thể loại của Ông.

Một phần vì mến văn tài, phần khác nữa là cứ mãi khắc khoải đờn đau cho cái chết oan khiên nghiệt ngã của Ông do bọn côn đồ bán nước nhẫn tâm gây ra.

Khái Hưng là Nhà Văn chân chính thương yêu quê hương đất nước hết lòng.

Xem xét cả cuộc đời ngắn ngủi của Ông cũng đủ minh chứng hùng hồn cho nhận xét đó. Ông ra đi để lại hàng chục tác phẩm gối đầu giường cho bao thế hệ. Văn dĩ tải đạo. Văn chương đã thể hiện một con người Khái Hưng nồng nàn với non sông, đậm đà tình tự với dân tộc với đồng bào.

Ai có dịp đọc qua sách của Khái Hưng, đặc biệt là Hồn Bướm Mơ Tiên hay Nửa Chùng Xuân mà không kinh ngạc thiên tài xuất chúng của tác giả, từ xây dựng bố cục đến tâm tư tình cảm của Lan, Ngọc trong Hồn Bướm Mơ Tiên hay Mai, Lộc trong Nửa Chùng Xuân. Hấp dẫn tuyệt vời. Lôi cuốn từ đầu đến cuối.

Ai cũng muốn biết câu chuyện sẽ đi về đâu. Tôi đã đọc đi đọc lại cả chục lần mà vẫn còn trân quý và kính phục Khái Hưng. Kỳ diệu là lắm chỗ không sao ngăn

được dòng nước mắt xúc động nghẹn ngào trước cảnh đời đau thương bi lụy của các nhân vật chính.

Cứ thử hỏi trong buổi bình minh của nền văn học Việt Nam, lúc tiếng Việt hãy còn phôi thai, làm sao Ông có thể sáng tác những áng văn luận đề hay về tình yêu lý tưởng mà mãi 90 năm sau còn có lắm người ham mê tìm kiếm. Thật không hổ danh khi Ông được ví von là Nhị Linh, nhân vật số 2 của Tự Lực Văn Đoàn sau nhà sáng lập Nhất Linh.

Con người tài hoa dễ thương dễ mến như thế mà kẻ thù ác nào nỡ ra tay chém giết trên bến sông Cựa Gà (Nam Định) trong đêm giao thừa 1947? Thật là lòng lang dạ sói!

Ai cũng biết việt cộng học theo quan thầy trung cộng với chủ trương "sát nhất nhân vạn nhân cụ" (giết một người vạn người sợ). Chính vì vậy mà chúng không ngần ngại ra tay khủng bố thành phần đối kháng bằng cách dùng mã tấu chặt đầu, bịt mắt mổ bụng, xẻo thịt cắt da, giam đói bỏ khát, trói tay cột chân trùm bao bố thả trôi sông mà chúng gọi là cho đi mò tôm. Để làm gì? Chúng muốn gây nên nỗi niềm hoang mang khiếp hãi cho mọi người.

Chỉ vì Khái Hưng không theo đường lối khát máu phản dân hại nước của chúng nên bị cộng sản thủ tiêu, chịu chung số phận hẩm hiu như Học Giả Phạm Quỳnh, Tuần Phủ Ngô Đình Khôi, Đức Thầy Huỳnh Phú Sổ, Nhà Cách Mạng Lý Đông A, Đảng Trưởng Đại Việt Trương Tử Anh, Giáo Sư Nguyễn Văn Bông, Nhà Báo Từ Chung, Sinh Viên Lê Khắc Sinh Nhật...

Phải chăng mệnh số của họ vận với thuyết tài mệnh tương đối của Thi Hào Nguyễn Du "chữ tài liền với chữ tai một vần"?

Chẳng may cho quê Mẹ gặp thời mạt vận, phải mất đi những báu vật tinh hoa, những đứa con ái quốc ưu tú chỉ vì hận thù. Khái Hưng cả một đời theo đường lối nhân bản, tính tình hiền từ khoan dung đôn hậu. Luôn ấp ủ hoài bão giải phóng đất nước khỏi ách thống trị của ngoại bang và cổ xúy tình đoàn kết giữa mọi thành phần phe phái trong cộng đồng dân tộc Việt.

Chủ nghĩa phi nhân nào man rợ bạo tàn hơn chủ nghĩa cộng sản? Ông chết đi, chúng ta không còn được thưởng thức thêm những sáng tác chơn chất, đậm đà tình nghĩa thanh cao của Ông. Thật tiếc lắm thay!!!

Xin thành tâm nguyện cầu cho hương linh Nhà Văn đất Cổ Am, Hải Dương yên nghỉ. Những lớp người hậu sinh mãi ghi nhớ tên Ông.